

Vojislav Vulanović

Borgesovo popoldne

Stopa po vrtu proti izhodu
in vidi pred sabo
nekaj veliko širšega
od svojega nerojenega sina.

V sebi premišlja:
kaj nas drži, ni jasno –
zakaj nas tako lahko ubija
omahljivost prostranstva.

Neopazno prihajamo k vodi
– slišim svoje korake po pesku ...
Ali je sploh kaj sočutja
nad nami razen tvojega,
Mati Marija?

Velika je naša neuspešnost
v tem slepilu, ki je
pohod na zlato runo.

Z one strani Alp ...

20. februar, srečanje

Po naključju sem ti pomahal, upognjenemu
pod tankimi nizkimi oblaki,
potem pa sva molče videla:
na bližnje hribe pada sneg –
njegov otožni dim
nama prekriva duha. Sneg je
tako ljub

nama, ki gledava iz Podgorice
bele neme vrhove,
s katerimi se sporazumevava v jeziku
obsijane notranjosti, medtem
ko narašča občutenje lepote,
ki se drobi po stišani modrosti
in ki jo grabiva, napadena s hrepenenjem
po večnosti, dragi moj Vujošević.

Obred

Tisti, ki me izda – izdal pa me bo –
bo večno gorel v ognju,
večno bo bežal sam,
a ne bo pobegnil –
izdal pa me bo tisti,
ki mi prinaša zalogaj,
ki mi podaja čašo vode –
za večerjo je vedno kak Juda –
on pa bo pripravil vrvi
in napeljal jake z mrežami –
on me bo morda tudi zakopal,
vendar bo potem, ti rečem,
sam bežal, gorel v ognju,
prišel bo v jezike in
mu ne bo rešitve.

Vpogled

Pred nekaj leti globoko v zimo
listje ni odpadalo – podrhtevalo je,
držalo se je na zmrzlih vejah –
bila je vojna – prah se je mešal s krvjo –
v trepetu, strahu in obupu,
listje se je ogibalo dotiku tal,
kar je bilo znamenje, da listje ve
– morda vedo tudi vode, morda tudi kamenje –,
kdaj vre zlo. Vse združuje ista kri.
Precej zanesljivo je tako videti.

Danes je april, pa ni pomladi,
kar je v tem umevanju redkost –
ali pa se pomlad nikoli ne zgodi. Listje
čemi v popkih, zvito
v podzavesti – daljni.
Trta ne raste, češnja se ne muži.
V tem vidim neljuba znamenja ...

Celo to

Preden je dopolnila dvajseto leto,
je slekla zlato srajco,
postala starejša od Eve.
Z neveselo dušo
je namesto, da bi imela v očesu zvezdo,
vlekla srce po kamenju.

“Spremljaj me”, je klicala,
ni bilo vetra
niti kačaste podobnosti
v njenih mišičastih mečah.
Noč je postala hladna.
V hipu sem izgubil voljo,
da bi se podvival in jo dohitel.
Zdaj slikam to, kar slikam,
razmetavam to, kar sem.

Prevedel Andrej Arko

Vojislav Vulanović (1931) je pesnik. Objavil je na desetine pesniških zbirk, je dobitnik številnih priznanj, med drugim tudi trinaestojulske nagrade, ter član Dukljanske akademije znanosti in umetnosti.